

ONTWERP VOOR EEN JARDINIÈRE UIT TE VOEREN IN EMAIL. DE OPTOCHT STELT VOOR: VOORJAAR, ZOMER, HERFST EN WINTER. IN OPDRACHT VAN MEVR. DE C. TE B. 1917.

emaille menschengestalten, gestold, als Aphrodite, uit schuim en gloed.

Dien gloed moet zoo'n émail wel zes of zeven maal passeeren eer het, glans-be-loopen of gepolijst, zijn blijvende rust en werking erlangt.

Maar dan nog dat andere werk, de à jour emails, waarbij de dunne, bij 't uitzagen van de metaalplaat gespaarde scheidings-bandjes ('n aardig woord) de eenige hou-vast vormen voor de liquide stof, die er bij kleine hoeveelheden wordt in gesmolten, en die er soms ineens overal weer uitloopt, als bijna alle vakjes van zoo'n gebrand-glas-miniatuur geheel gevuld waren.

Een meer moeitevolle, tot taaier vol-harding nopende weg naar de schoonheid is misschien niet te kiezen, en hoe tot in het uiterste serieus het menschfiguur, de drapeeringen, de standen, de ornamenteele effecten zijn bestudeerd, heb ik gezien.

Een specimen van een van Eisenloeffels „liefhebberijen,” — een „muurschildering” op eterniet, gaf mede blijk hiervan op de ten-toonstelling: kunst in reclame, te Amsterdam.

Dit is er van.

Wat blijft er van.

Aan resultaat, aan appreciatie, aan.... school.

Lang heb ik met die vraag, die onze gansche moderne nijverheidskunst betreft, rondgelopen en mijn antwoord, terwijl het rees, voelen slinken.

„Waar gaat het om!”

Tjonge, dat is toch zoo'n mooie leus.

Hij klinkt zoo koel en zoo beraden, zooforsch en fier, zoo nuchter-Hollandsch en Berlagiaansch.

De waarheid willen wij!

Daarom, weg met alle Ersatzen, mommen, bedeksels, bedeksels en vijgeblad.

Ja, weg zelfs met wat des vijgeblads is.

De waarheid, de waarheid, tot op haar skelet.

Dat is onze leus... geweest,... nu twintig jaar geleden.

Het klinkt wanhopig geresolveerd en ik dee dus mee.

Wat had ik dan nog te piekeren?

Een kort vertelseltje tot besluit.

Persoonlijk heb ik me vaak beziggehouden met het versieren van geweven stof.